

визначення обсягів міжбюджетних трансфертів при здійсненні горизонтального вирівнювання податкоспроможності територій враховані запропоновані Кабінетом Міністрів України зміни до бюджетного кодексу України. Водночас зменшиться частка бюджетів, щодо яких вирівнювання податкоспроможності не здійснюється, і бюджетів, з яких передбачено перерахування до державного бюджету реверсної дотації, тобто самодостатніх громад. Таким чином, результатом реформи децентралізації стало не деклароване отримання самодостатніх громад, а штучне укрупнення адміністративно-територіальних одиниць.

Таким чином, у процесі підготовки проєктів державного бюджету допускаються певні протиріччя та невідповідності як принципам бюджетної системи, так і цілям бюджетної децентралізації. На нашу думку, це матиме негативні наслідки для місцевих фінансів, а також для розвитку територіальних громад та добробуту населення України.

Список використаних джерел:

1. Малиняк Б., Горин В., Письменний В. «#аналізуємобюджет: доступно про головне. Тернопіль» : ZAZAPRINT, 2017. 76 с.

Тимошевська Юлія Йосипівна

Головний державний інспектор ГУ ДПС у Вінницькій області

СПІРНІ ПИТАННЯ СПРАВЛЯННЯ ОРЕНДНОЇ ПЛАТИ ЗА ЗЕМЛЮ

Орендна плата за земельні ділянки державної та комунальної власності згідно з нормами Податкового кодексу України (ПКУ) є однією із форм плати за землю в складі податку на майно, що належить до переліку місцевих податків, і справляється відповідно до статті 288 ПКУ. Кодексом передбачено, що підставою для нарахування орендної плати є договір оренди земельної ділянки.

Платником орендної плати є орендар земельної ділянки, об'єктом оподаткування – земельна ділянка, надана в оренду.

Розмір та умови внесення орендної плати встановлюються у договорі оренди між орендодавцем (власником) і орендарем. Нарахування фізичним особам сум податку проводиться контролюючими органами (за місцем знаходження земельної ділянки), які надсилають (вручають) платникові за місцем його реєстрації до 01 липня поточного року податкове повідомлення-рішення про внесення податку.

Згідно із ст. 1 Закону України «Про фермерське господарство», фермерське господарство є формою підприємницької діяльності громадян із створенням юридичної особи, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, займатися її переробкою та реалізацією з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм для ведення фермерського господарства. Фермерське господарство може бути створене одним громадянином або кількома громадянами України, які є родичами або членами сім'ї, відповідно.

Ст. 15 зазначеного закону передбачає, що фермерські господарства, у власності яких є земельні ділянки, надані їм для ведення фермерського господарства, зобов'язані, зокрема, забезпечувати використання земельних ділянок за цільовим призначенням і сплачувати податки і збори.

Відповідно до ст. 13 Закону України «Про оренду землі», договір оренди землі – це договір, за яким орендодавець зобов'язаний за плату передати орендареві земельну ділянку у володіння і користування на певний строк, а орендар зобов'язаний використовувати земельну ділянку відповідно до умов договору та вимог земельного законодавства.

Оскільки платником орендної плати є орендар земельної ділянки, то фізична особа (громадянин), що уклали договір оренди на земельну ділянку державної або комунальної власності, в якому визначено цільове призначення земельної ділянки – для ведення фермерського господарства, сплачує орендну плату за вказану земельну ділянку, то фізична особа (засновник фермерського

господарства), що уклав договори оренди на земельні ділянки, в яких визначено цільове призначення земельної ділянки – для ведення фермерського господарства, сплачує орендну плату за вказані земельні ділянки. Фермерське господарство не виступає стороною договорів оренди землі, тому не є платником орендної плати. Підсумовуючи викладене, фермерське господарство, яке не є стороною договорів оренди, подає податкові декларації з плати за землю та декларує орендну плату за договорами оренди земельних ділянок, які надані фізичній особі в оренду для ведення фермерського господарства або земельний податок за земельні ділянки, які є у власності громадян, що є порушенням норм ПКУ.

Відповідно до частин першої та другої статті 31 Земельного кодексу, землі фермерського господарства можуть складатися із: земельної ділянки, що належить на праві власності фермерському господарству як юридичній особі; земельних ділянок, що належать громадянам-членам фермерського господарства на праві приватної власності; земельної ділянки, що використовується фермерським господарством на умовах оренди.

Однак, погляд судових органів на проблему складу та власності на земельні ділянки фермерського господарства доволі не однозначний, Верховний суд дуже часто виносить постанови, що кардинально різняться між собою. Як підтверджує досвід, найбільш розповсюдженими колізіями при сплаті орендної плати за земельні ділянки стають питання:

- майнових прав (орендного користування) на земельні ділянки, передані позивачем до складеного капіталу фермерського господарства;
- юридичного оформлення передачі майнових прав на земельну ділянку;
- перехід від члена фермерського господарства до господарства–юридичної особи права володіння та\або користування земельною ділянкою;
- повернення надміру сплачених коштів орендної плати та ін.

Для того, щоб не виникали спірні питання, необхідно внести зміни у чинне законодавство та врегулювати норми, які недостатньо чітко прописані або є

суперечливими та можуть двояко тлумачитися. Адже наявні неузгодженості нормативних актів спричиняють втрати бюджетів надходжень орендної плати.

Тугарєв Олександр Олександрович

Студентка 1 курсу ОС «магістр» факультету фінансів та обліку

Науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри

фінансів ім. С. І. Юрія Русін В. М.

Тернопільський національний економічний університет

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ КАЗНАЧЕЙСЬКОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ ЗА ДОХОДАМИ

Система казначейського обслуговування місцевих бюджетів за доходами знаходиться під постійним впливом трансформаційних змін в економіці та адаптується до нових викликів. Діяльність органів казначейства передбачає здійснення таких основних напрямів роботи в процесі казначейського обслуговування місцевих бюджетів за доходами:

- 1) відкриття та забезпечення функціонування рахунків для зарахування надходжень до місцевих бюджетів;
- 2) зарахування та здійснення розмежування надходжень;
- 3) здійснення контролю за правильністю зарахування доходів до місцевих бюджетів;
- 4) перерахування коштів на рахунки центрального апарату ДКСУ;
- 5) ведення обліку доходів та планових показників за доходами місцевих бюджетів;
- 6) повернення з місцевих бюджетів надмірно чи помилково сплачених платежів;
- 7) формування звітів та іншої інформації про виконання дохідної частини місцевих бюджетів та надання її фіскальним органам та іншим зацікавленим органам [1].